

Domišljija sedmošolcev je ob basnih, pripovedkah in bajkah dobila svoja krila.

SIVKO IN RJAVČEK

Nekega dne sta se srečala osel in konj. Osel Sivko in konj Rjavček. Pa sta se pozdravila in šla naprej. Za hrbtom se je Rjavček Sivku posmehoval, kako je počasen.

Nekega popoldneva sta se spet srečala v gozdu in Rjavček je vprašal Sivka: «Kaj ti sploh delaš čez dan?» Sivko mu je odgovoril: »Veliko stvari. Pa ti?» »Zdi se mi, da nič ne delaš,» je rekel Rjavček. »Izzivaš?! No, prav, potem pa se zmeniva, da jutri zjutraj ob 10. uri začneva pod to drevo nositi hrano, ki jo jeva. Prinesti je morava 20 kilogramov,« je dodal Sivček. »Sprejemem izziv, v vsakem primeru pa sem zmagovalec,« je Rjavček pripomnil, zraven pa se je tako smejal, da je skoraj počil.

Zjutraj je vzel Sivko dve vreči mlete koruze, si ju oprtal na hrbet in se podal proti drevesu. Rjavčka je čakal skoraj dve uri, saj je Rjavček imel lesen voz. poln sena, na katerem pa ni bilo niti pet kilogramov sena. Kaj šele 20! Pot do drevesa je bila grmičasta in predvsem strma, zato se je voz s kolesi še težje premikal navzgor. Zmagal je Sivko, ki pa se je od smeha tako smejal, da je skoraj počil. Rjavček je poklapan od ponižanja odšel domov. Sivko mu je še zaklical: »Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje!«

Manca Janko, 7. b

Nekega dne sta se srečala osel in konj. Osel
Sivko in konj Rjavček. Pa sta se pozdravila in šla
naprej. Za priletom se je Rjavček pomeloval Sivku, da
je počasen.

Nekega popoldneva sta se spet srečala v gozdu
in Rjavček je vprašal Sivka: "Kaj ti sploh delaš čez
dan?" Sivko mu je odgovoril: "Veliko stvari. Pa ti?" "Zdi se
mi, da nič ne delaš," je rekel Rjavček. "Izziv!" "No prav
potem pa se zmeniva, da jutri zjutraj ob 10. uri računava
pod to drevo ~~da računava~~ nositi hrano, ki jo jeva. Prinesti je morava
20 kg," je dodal Sivček. "Sprejemem izziv. V vsakem primeru
sem zmagovalec jaz," je Rjavček pripomnil, zraven pa se je
tako smejal, da je skoraj počil.

Zjutraj je Sivko vzel dve vreči mlete pšenice, si ju oprtal
na prsnet, ter se podal proti drevesu. Rjavčha je čakal skoraj
2 uri, saj je Rjavček imel lesen voz poln sena, na katerem ni
bilo niti 5 kg sena. Kaj šele 20! Pot do drevesa je bila
strma in grmičasta, zato se je voz s hlevi še težje premikal navzgor.

Zmagal je Sivko, ki pa se je ~~to~~ tako smejal, da je skoraj
počil. Rjavček je pohlapen od ponižanja odšel domov. Sivko mu je
še zaklical: "Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje!"

POLIFEMOVA ZGODBA

Dolgo časa sem bil slep. Od tistega trenutka, ko so mi Odisej in njegova posadka porinili kol v oko. Res sem si želel ženo, a jo je bilo težko najti, ravno zaradi tega. Zdaj nisem več sam in imam tri otroke. Povedal vam bom kratko zgodbo, kako se je vse obrnilo meni v prid.

Nekega dne je v mojo jamo prišel človek, ki ga nisem poznal. Nisem ga videl, ampak slišal. Hotel sem ga pregnati, zato sem klatil z rokami. Ta človek je začel govoriti in jaz sem se umiril ter mu prisluhnil. Rekel je: »Polifem, jaz te dobro poznam in vem, kaj vse hudega se ti je zgodilo, a za to si si kriv čisto sam. Vem tudi, kaj si želiš, a to boš moral urediti sam. Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in posadka. Ko bodo odšli in se boš hotel vrniti v sedanjost, sedemkrat zavrti tisti kol, s katerim so te pred leti oslepili. In še en namig. Ni ti potrebno biti ljudožerska zver, bodi prijazen.« Takoj za tem ga nisem več slišal in čez kakšno minutko se mi je povrnil vid. Mislil sem, da mi je tisti človek povrnil vid, ampak sem se spomnil njegovih besed: »Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in njegova posadka.«

V svoji jami sem zagledal Odiseja. Upošteval sem navodilo in bil prijazen do njih. Dal sem jim vina, hrane in prenočišče. Niso me zabodli s kolom, zato tudi v sedanjosti nisem več slep. Zjutraj so se zbudili in odšli. Hotel sem se vrniti nazaj v sedanjost. Pozabil sem, kaj mi je človek rekel. Razmišljal sem in razmišljal. Nisem in nisem se mogel spomniti, kaj moram narediti, da se vrnem. Razjezil sem se in začel tisti kol z vso močjo vrteti. Vse je postalo temno. Čez nekaj časa sem se vrnil v sedanjost. Nisem bil slep. Vse sem videl. Bil sem zelo, zelo, zelo srečen. Zdaj sem lahko videl tistega človeka. Bil je zelo čudno oblečen, nisem ga ravno prepoznal, saj so sončni žarki svetili v jamo in se je vse zelo slabo in megleno videlo. Potem pa je rekel: » Dobro si opravil, zdaj si izvedel, da moraš biti prijazen, velikodušen in moraš znati pomagati, brez tega ne gre. Zdaj lahko uresničiš svojo željo.« Še uspel se mu nisem zahvaliti in je že odšel. Res me zanima, kdo je bil. Zelo sem mu hvaležen, saj mi je pomagal, da se mi je moja želja uresničila.

Čez nekaj časa sem našel popolno ženo. Zdaj imava tri otroke in smo srečna družina. Če ne bi bilo tistega dogodka, bi še danes sedel v samoti, črnini in tišini.

Tiara Fortek, 7. b

POLIFEMOVA ZGODBA

Dolgo časa sem bil slep. Od tistega trenutka, ko so mi Odisej in njegova posadka porinili kol v oko. Res sem si želel ženo, a jo je bilo težko najti, ker sem bil slep. Zdaj nisem več in imam tri otroke. Vam povem zgodbo:

Nekega dne je v jamo prišel nek človek. Nisem ga videl, ampak slišal. Hotel sem ga pregnati. Seveda nič nisem videl in klatil z rokami. Ta človek je začel govoriti in jaz sem se umiril ter mu prisluhnil. „Polifem, jaz te dobro poznam in vem, kaj vse hudega se ti je zgodilo, a zato si si kriv čisto sam. Vem tudi kaj si želiš, a to boš moral urediti sam. Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in posadka. Ko bodo odšli in se boš hotel vrniti v sedanjost, sedemkrat zavrti tisti kol, s katerim so te pred leti oslepili. In še en namig. Ne rabiš biti ljudožerska zver, badi prijazen“, je rekel tisti človek. Takoj za tem ga nisem več slišal in čez kakšno minutko se mi je povrnil vid. Mislim, da mi je tisti človek povrnil vid, ampak sem se spomnil njegovih besed: „Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in njegova posadka.“ V svoji jami sem zagledal Odiseja. Upošteval sem navodilo in bil prijazen do njih. Dal sem jim vina in hrane ter prenočišč. Niso me zbadli s kolom, zato tudi zdaj v sedanjosti nisem slep. Zjutraj so se zbudili in odšli. Hotel sem se vrniti nazaj, v sedanjost. Pozabil sem, kaj mi je človek rekel. Razmišljal sem in razmišljal. Ampak nisem in nisem se mogel spomniti, kaj moram narediti, da se vrnem. Razjezil sem se in začel tisti kol z vso močjo vrteti. Vse je postalo temno. Čez nekaj časa sem se

vrnil v sedanjost. Nisem bil slep. Vse sem videl. Bil sem zelo, zelo, zelo srečen. Zdaj sem lahko videl tistega človeka. Bil je zelo čudno oblečen, nisem ga ravno prepoznal, saj so sončni žarki svetili v jamo in se je vse zelo slabo in megleno videlo. Potem pa je rekel: "Dobro si opravil, zdaj si izvedel, da moraš biti prijazen, velikodušen in znaš pomagati, brez tega ne gre. Zdaj lahko uresničiš svojo željo." Še uspel se mu nisem zahvaliti in je že odšel. Res me zanima, kdo je bil. Zelo sem mu hvaležen, saj mi je pomagal, da se mi moja želja uresniči.

Čez nekaj časa sem našel popolno ženo. Zdaj imava tri otroke in smo srečna družina. Če ne bi bilo tistega, bi zdaj sedel v samotni, črnini in tišini.

Tiara Fortek, 7.B

ZGODBA O TREH GRAJSKIH HČERAH

Na območju prevaljskih fužin in Guštanja je bilo nekoč jezero. Ob obrežju je živel graščak, ki je imel tri hčere - Marijo, Barbaro in Rozalijo. Zelo rade so se s čolnom vozile po jezeru. Obiskovale so sosednjega graščaka na drugi strani jezera. Nekega večera, ko so se vračale domov, jih je dobil hud vihar. Ni bilo pomoči, hčerke so utonile. Graščak je ukazal, naj jih poiščejo, a jih niso našli. Graščak je obljubil, da bo tam, kjer bo našel trupla, sezidal svetišča. Prišla naj bi velika vidra in prejedla velikansko skalo, da je voda lahko odtekala. Tam je zdaj Votla peč, pod njo pa teče reka Meža. Jezero je usahnilo in našli so trupla. Kjer je našel truplo Marije, je sezidal cerkev Devica Marija na jezeru, ki stoji Na Fari na Prevaljah. Kjer je našel hčerko Barbaro, je postavil cerkev sv. Barbara, ki je na pokopališču Barbara. In tam, kjer je našel Rozalijo, je sezidal votlino, v kateri počiva Rozalija.

Tiara Fortek, 7. b

ZGODBA O TREH GRAJSKIH HČERA

Na območju prevaljskih fužin in Guštanja je bilo nekoč jezero. Ob obrežju je živel graščak, ki je imel tri hčere - Marijo, Barbaro, Rozalijo. Zelo rade so se s čolnom vozile po jezeru. Obiskovale so sosednjega graščaka na drugi strani jezera. Nekega večera, ko so se vračale domov, jih je dobil vihar. Ni bilo pomoči, hčere so utonile. Graščak je ukazal naj jih poiščejo, a jih niso našli. Graščak je obljubil, da bo tam, kjer bo našel trupla, sezidal svetišča. Prišla naj bi velika vidra in prejedla velikansko skalo, da je voda lahko odtekala. Tam je zdaj votla peč, pod njo pa teče reka Meža. Jezero je usahnilo in našli so trupla. Kjer je našel truplo Marije, je sezidal cerkev Devica Marija na jezeru, ki stoji Na Fari v Prevaljah. Kjer je našel hčerko Barbaro, je postavil cerkev sv. Barbara, ki je na pokopališču Barbara. In tam, kjer je našel Rozalijo, je sezidal votlino, v kateri počiva Rozalija.

Tiara Fortek, 7.B